

Meditacions: 17 de desembre

Reflexió per meditar el 17 de desembre. Els temes proposats són: el Senyor és més a prop; Jesús entra a formar part de la família humana; Crist ens enriqueix.

«EL SENYOR ja és a prop»^[1]. La intensitat de l'espera augmenta de dia en dia, d'hora en hora. El nostre cor està atent a l'arribada de l'Emmanuel. L'evangelí d'avui ens mostra la llarga cadena de generacions que han esperat el Messies: d'Abraham a David i fins a sant Josep. Nosaltres hem nascut molt després, però som hereus de la

mateixa promesa. No és fàcil imaginar els sentiments de tantes generacions del poble jueu que esperaven el Messies promès. La litúrgia ens ofereix una pista, mirant la magnitud de l'alegre esclat davant la imminent arribada de Jesús: «Cel, clama amb entusiasme; celebra-ho, terra» (*Is 49, 13*).

Abraham és el començament d'aquesta llarga cadena, el primer d'una família que durarà per sempre. Es refià del Senyor i la seva promesa s'ha complert: «Mira el cel i compta les estrelles, si és que les pots comptar» (*Gn 15, 5*). Déu s'ha servit de la seva fidelitat i de la de tants altres per enviar-nos el seu Fill i tornar a fer possible la intimitat de Déu amb els homes. La nostra dignitat va ser restaurada i elevada a un grau impensable: «*Cap ull no ha vist mai, ni cap orella ha sentit, ni el cor de l'home somia allò que Déu té preparat per als qui l'estimen*» (*1 Co*

2, 9). L'ànima se'ns omple del goig profund de saber-nos salvats, rescatats i curats: «Per això, amb els àngels, i els arcàngels, i amb tots els estols celestials, cantem l'himne de la vostra glòria»^[2].

Potser el nostre cant no sona sempre afinat, però l'Esperit Sant ens envolta amb «gemecs que no es poden expressar» (cf. *Rm* 8, 26).

Comprovem dia rere dia com ens agradaria poder respondre amb la mateixa mesura de Déu. No cap en paraules el desig diví de trobar-se amb nosaltres ni la seva insistència: catorze generacions d'Abraham a David, catorze fins a la deportació a Babilònia i unes altres catorze fins a Crist (cf. *Mt* 1, 17). De seguida ve el crit diví en el nostre auxili: «No tinguis por». És el mateix Déu qui s'alegrarà i donarà gràcies en nosaltres.

TOTS tenim el nostre arbre genealògic. Jesucrist ha volgut tenir el seu. I en Maria, la seva mare, Déu mateix es creua en el camí dels homes, unint-se per sempre a nosaltres. Assumeix la necessitat d'esperança de tota la humanitat, de totes les èpoques. Amb l'encarnació, Déu no rebutja res del que és humà, carrega amb el relat de cada persona per oferir a tots un lloc a la vida eterna. El Creador del cel i de la terra ha volgut pertànyer a la família humana.

«A l'establia de Betlem el cel i la terra es toquen. El cel no pertany a la geografia de l'espai, sinó a la geografia del cor. I el cor de Déu, en la Nit santa, ha baixat fins a un estable: la humilitat de Déu és el cel. I si sortim a trobar aquesta humilitat, llavors toquem el cel. Aleshores, es renova també la terra»^[3]. Quantes vegades ens sembla que Déu no pot estar-se on hi ha debilitat, fragilitat o

mediocritat. Si no ens conformem amb el pecat, sinó que ens il·lusionem per abraçar els veritables béns de la vida, aleshores la humilitat de Déu no rebutja l'estable del nostre cor; porta el cel a la nostra vida ordinària, a casa nostra, a cada instant.

Aquesta llarga llista de noms va experimentar, durant moltes generacions, una ànsia que només ompliria el nounat de Betlem. Alguns, probablement, no van comprendre bé el que esperaven. Altres, en la seva confusió, van buscar ídols aparentment més propers i accessibles. Aquesta mateixa ànsia de salvació continua bategant avui en totes les persones, moltes vegades sense que els protagonistes puguin expressar-la en paraules o aconseguixin comprendre-la amb claredat. Nosaltres tenim la sort de conèixer aquesta bona notícia del Nadal,

esperem Jesús, i ens encantaria que arribés fins al cor més necessitat de l'últim racó de la terra.

«US BENEÏM, Senyor, Déu Altíssim, que us heu desposseït del rang per nosaltres. Vós sou immens, i us heu fet petit; sou ric, i us heu fet pobre; sou omnipotent, i us heu fet feble»^[4].
Algunes vegades sol passar que nosaltres fem justament el contrari a aquest moviment diví: ens considerem grans i poderosos. Bé ho sabia sant Agustí: «Tu, home, vas voler ser Déu i vas morir. Ell, Déu, va voler ser home i et va salvar. Tant va poder la supèrbia humana que va necessitar de la humilitat divina per curar-se!»^[5].

És Crist qui ens eleva a les seves espatlles fins al cel. La supèrbia concedeix una glòria molt efímera;

dura pocs minuts i de seguida cobra el seu preu. Ràpidament desassossega i inquieta. Necessita constantment nous motius per destacar sobre els altres. Mai no dóna pau ni sacia. Sant Josepmaria era conscient d'aquesta feblesa nostra: «Conec un ruc de tan mala condició que, si hagués estat a Betlem al costat del bou, en lloc d'adorar, submís, el Creador, s'hauria menjat la palla del pessebre...»^[6].

«L'amor de Déu, al contrari, és capaç d'omplir el nostre cor com ningú no ho ha fet mai. Quan parlem del seu afecte, sempre ens quedarem curts. És molt més allò que no sabem del seu immens amor que allò que arribem a comprendre'n. Santa Maria que, com diu el prefaci de la Missa d'avui, «que esperà, plena d'amor», ens explicarà en la intimitat de la pregària aquests secrets que coneix de primera mà. Una mare sempre sap, amb un gest, amb una

carícia, explicar el que no és possible dir en paraules.

[1] Litúrgia de les hores, antífona a l'Invitatori, 17 de desembre.

[2] Prefaci II d'Advent.

[3] Benet XVI, Homilia, 24-XII-2007.

[4] Francesc, Homilia, 24-XII-2014.

[5] Sant Agustí, Sermó 183.

[6] Sant Josepmaria, Apunts íntims, núm. 181 (25-III-1931).
